

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheut. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van tleit. — 38. De Vlucht in 'n Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strengte Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sincklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwjaarlijk Aanje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering op Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toet, beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Manne. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nacht Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Geneveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een Vreeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 185. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stroute. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbaldub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzeleerhof. — 191. De Cowboy van Port Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rode Knuppels. — 198. Rosa van Dennewburg. — 199. De Wolf van Ghislend. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Pils. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Pils van Kakao. — 206. De dapper' Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het verwoest Vlaanderen.

PRIJS 60 CENTIEM.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkoopster, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

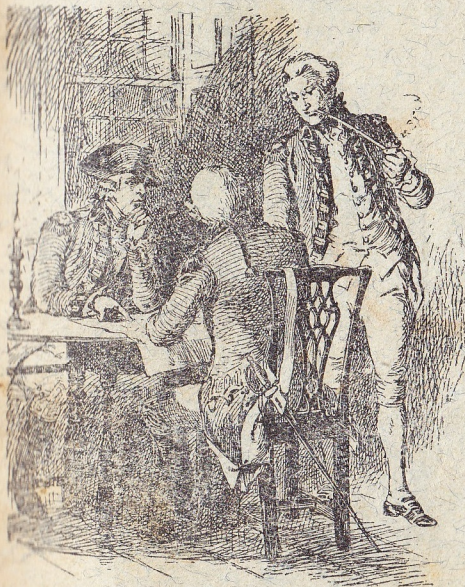
Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baersrode

A. HANS

Nr. 177.

Tweede druk.

Een Moedige Vrouw

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich.

EEN MOEDIGE VROUW.

Mulder Wallein schudde de sneeuw van zijn kleeven en trad in huis. 't Was al bijna avond. Maar een groot vuur in den haard verlichtte de ruime keuken. Vrouw Wallein stond bij de tafel en knoopte een doek vast, die allerlei levensmiddelen bevatte. Johanna, een meisje van veertien jaar, keek toe.

— Goeden avond. 't Wintert, zei mulder Wallein.

Hij was naar Thorhout, de naburige stad, geweest.

— Er is veel sneeuw gevallen. De arme jongens! sprak moeder Wallein.

— Diep in den grond is het niet koud, hernam Wallein. Maar 't zijn harde tijden, 't is waar.

— Johanna moet nu gaan, hernam moeder.

— Dat ik het zelf deed! stelde vader voor.

— Neen... op een kind wordt zoo niet gelet als op een groot mensch... 't Wordt nog gevaar-

lijker met die sneeuw... Als ze de voetsporen zien.

— O, 't zal vannacht weer sneeuwen en dan zijn de sporen toe, beweerde mulder Wallein.

— Johanna, kindje, doe uw manteltje aan, sprak moeder.

— Zeg, dat niemand naar huis mag gaan, waarschuwde de mulder. Er zijn soldaten op het dorp... Ik zal vannacht den molen op onveilig zetten.

Johanna vertrok. Vlug verliet ze de hoeve en volgde ze een binnenweg. Na een kwartiertje kwam ze aan een groot bosch, het woud van Houthulst, dat het volk 't Vrijbosch noemde. De meeste menschen waren bang voor dit bosch, niet voor de oude, hoge eiken of dikke beuken of die nog groene sparren natuurlijk. Maar men wist dat er nu en dan roovers in het Vrijbosch schuilden.

Maar Johanna Wallein moest niet in het bosch zijn... Aan den rand stond een jonge man.

— Goeden avond Richard. Hier is het eten, zei het meisje.

— Ik mag dus niet naar huis komen, daar ge voedsel brengt.

— Neen, er zijn soldaten op het dorp, zegt vader.

— Spijtig! Ik had zoo gehoopt weer eens in mijn bed te kunnen slapen. En overmorgen is het Kerstavond! Als ik dan toch maar komen kan!

— Ik zal het u weten te zeggen...

— Ja, Johanna! Keer nu maar gauw terug... het is koud...

— Voor u en uw kameraden nog erger.

— Wij zitten als konijntjes in ons hol, diep onder den grond, en we draaien ons in 't hooi... dat is ook warm... Zeg aan vader en moeder dat ze geen verdriet maken. Doe ze veel groeten...

Richard was de twintigjarige broer van Johan-

na. Hij gaf zijn zusje een kus en zond haar vriendelijk terug...

Richard Wallein volgde een dreef van het bosch. Hij merkte niet dat iemand achter de struiken sloop. Richard sloeg een zijlaan in en na eenigen tijd kwam hij aan een vervallen hut die echter niet meer bewoond was.

Richard duwde de kromme deur van deze woning open en trad binnen.

De man die hem volgde loerde van achter een boom.

Richard stampte twee maal op den aarden vloer. Er werd tegen den muur een met vuile kalk bestreken luik geopend. Richard liet zich in de opening neer op een trapje. Hij sloot het luik.

— Ge zijt rap terug, zei de persoon, die het open geduwd had.

— Ja, Johanna was goed op tijd, het brave kind.

Richard Wallein kwam nu in een ruim hol door een vetlampje verlicht. Er waren hier buiten Richard, vijf jonge mannen bijeen. Met hun zessen dus hielden ze zich verscholen. Want, in dien tijd, een honderd en twintig jaar geleden, heerschte de Fransche keizer Napoleon over verscheidene landen en ook over België. En om zijn macht nog meer uit te breiden, had hij veel soldaten noodig. De jongelingen moesten naar het leger, en in verre landen vechten voor dien vreemden keizer, tegen

menschen die hun niets misdaan hadden. Wie weigerde, werd door de Fransche gendarmen of soldaten weggehaald en eerst nog gestraft. 't Was allemaal zeer onrechtvaardig, maar Napoleon stoorde zich daar niet aan. Veel jongens verscholen zich om vrij te blijven. Ze wisten hoe duizenden soldaten in die vreemde landen sneuvelden.

Richard Wallein en zijn vrienden hadden zich dus in dit hol verdoken. En hun familie bracht ze voedsel.

Om alles zoo geheimzinnig mogelijk te doen, kwam er elken dag slechts een persoon naar het bosch, nu van deze, dan van die familie. Te veel geloop kon door verspieders bemerkt worden. Men moest zoo voorzichtig zijn...

Richard knoopte den doek los.

— Brood, boter, hesp, spek, appels... honger zullen we niet hebben, zei hij.

In den hoek lag een vaatje bier. Dat was hun drank.

— We mogen vannacht dus niet naar huis? vroeg Ko Vereeke, ook een boerenzoon.

— Neen, er zijn soldaten op het dorp. Ze komen zeker weer voor een klopjacht.

— Maar ons vinden ze niet!

De jongens dachten aan geen verraad. Doch boven sloop een kerel rond.

— Hier zitten ze dus, mompelde hij. Nu weet ik het. Natuurlijk hebben ze een hol onder den

grond. Dat vinden we wel. Dolf er is wat te verdienen... Ja, ja, ik wil veel geld hebben. Ik mag hier niet te lang blijven... Ik heb nog werk vanavond... Rijk zal ik worden.

Dolf Stoop, zoo heette deze spion, keerde naar de groote dreef terug en trok dieper het woud in. Hij stapte snel voort, wel twintig minuten lang. Aan een dikken beukeboom volgde hij een pad.

Stoop kwam aan een kleine herberg van leem gebouwd. Binnen klonken verwarde stemmen. Stoop duwde de deur open. Hij kon eerst niets zien van den dikken tabaksrook die er hing.

— Wie daar? bulderde iemand.

— Een kamaraad... Dolf Stoop, antwoordde de bezoeker.

— Wel gekomen dan!

En Dolf Stoop bevond zich nu bij ruwe, haveloos gekleede kerels, die uit steenen potten bier dronken. Een oude vrouw was in deze verloren herberg de waardin.

Stoop zei dat hij niet veel tijd had en toch ernstig nieuws moest vertellen. Hij sprak met de mannen, maar 't was niet over de jongens in hun hol.

II.

Niet ver van Walleins molen stond een laag huisje, van ruwe planken getimmerd.

Dien zelfden avond zat daar een vrouw kleeven te herstellen. In een bedje lag een bleek meisje van ongeveer twaalf jaar. Twee knaapjes nog jonger, speelden stil met sparappels op den vloer. In den haard brandde een goed vuur. Hout was er in het bosch immers genoeg.

Vrouw Landuit, zooals de bewoonster heette, naaide nu voor bazin Wallein, de moeder van Johanna en Richard. Zoo wilde ze wat verdienen.

Twee dames traden binnen.

— Goeden avond, groetten ze vriendelijk.

De jongste droeg een korf en zette dien nu op den leemen vloer.

— Goeden avond, mevrouw Drielen, en jufvrouw, sprak vrouw Landuit, haastig opstaande.

Ze schoof twee houten stoelen naar voren.

— We zijn op onze Kerstronde, zei de oudste dame, mevrouw Drielen. En we komen natuurlijk ook bij u. Hoe gaat het met Bertha?

Ze boog zich over het meisje, dat te bed lag en al lang ziek was.

— Niet beter, antwoordde vrouw Landuit.

De dames zagen het ook wel. Sinds hun laatste bezoek was het gezichtje nog smaller geworden.

Bertha glimlachte. Ze was zoo geduldig, al lag ze nu reeds maanden te bed.

— De dokter geeft geen hoop meer, jufvrouw Margaretha, fluisterde vrouw Landuit, tot de

jonge dame, de dochter van mevrouw Drielen Bertha is op 't laatste...

En moeder Landuit veegde een traan af. De twee knaapjes waren opgestaan en keken nieuwsgierig naar de korf.

— Kinderen, sprak nu mevrouw Drielen, 't is gauw Kerstmis. Dan zult ge in de kerk het kribbetje zien staan met het Kindeke Jezus er in... Dat Kindeke was zoo arm... Het werd in een stal geboren.

— Ja, te Bethleem, zei Bertha met haar flauw stemmetje. Het lag op stroo... En 't had geen kleertjes... 't Was in doeken gebunseld.

— Juist, hernam mevrouw Drielen. Ge hebt het goed onthouden. En wie kwamen er toen in dien stal?

— De herders... De Engelen hadden het hun gezegd, dat 't Kindeke Jezus geboren was.

— En de drie Koningen zijn ook geweest, zei Fransje, 't oudste der knaapjes. Vanmiddag zijn ze hier voorbij gegaan. Ze hadden een ster mee. Ze hebben voor Bertha nog gezongen.

— De drie Koningen te Bethlehem brachten schoone dingen mee voor 't Kindeken, en voor Jozef en Maria, hernam mevrouw Drielen. En daarom deelen we op Kerstmis ook geschenken uit. Margaretha laat maar eens zien.

Jufvrouw Drielen opende de korf. Eerst nam ze een pop. Die was voor de zieke Bertha. Een

pop met zwarte krullen, blozende wangen, witte tanden. En ze droeg een blauw kleedje.

Hoe glansden de oogen van de zieke.

— O, moeder, moeder! riep Bertha uit. Zie eens hoe schoon!

Voor de jongens waren er houten diertjes: paardjes, koetjes, schaapjes, ezeltjes. En de kinderen kregen ook koeken. Voor moeder was er een suikerbrood. En mevrouw stak haar stil een som geld toe en fluisterde: «Koop wat ge nodig hebt. Ge weet dat zelf 't best. Morgen zal de knecht nog een pak kleeren brengen.»

Wat was vrouw Landuit dankbaar. En de knaapjes juichten zoo luide, dat Bertha even de oogen sloot. Moeder moest de jongens vermanen stil te zijn. Ze mochten hun zieke zuster niet hinderen. Bertha was zoo zwak.

De dames hadden al heel wat zulke bezoeken afgelegd. De meid was reeds naar huis met twee leege manden. Mevrouw en jufvrouw Drielen deden veel goed in de streek. Ze werden algemeen geacht en bemind.

— Nu moeten we gaan, sprak mevrouw.

Ze had wel een langer verhaal willen doen en in andere hutten had haar dochter kertsliedjes gezongen. Maar hier mocht de zieke Bertha niet vermoeid worden. Dit bezoek had al lang genoeg geduurd, want Bertha legde haar pop in haar armen en sluimerde reeds in.

Vrouw Landuit liet de milde bezoekers uit en zei weenend:

— Berthatje sterft stilletjes weg. Ze gaat elken dag meer en meer achteruit. Ik zie het wel. En de dokter en de pastoor weten het ook. 't Is het laatste.

Mevrouw sprak de arme moeder toch hoop in. Ze vertrok dan met Margaretha.

Vrouw Landuit keerde in de hut terug. Ze gaf de knaapjes eenige koeken. De jongens smulden ze op.

Bertha sliep. Ze hijgde. Moeder stond een poosje droevig naar haar ziek kind te zien. Bertha had de tering. En daarvoor was toen nog geen geneesmiddel.

Moeder Landuit nam haar werk weer op. De knaapjes speelden met hun diertjes. Nu en dan vermaande moeder hun tot meer stilte, terwille van Bertha.

Een man trad binnen. Het was vader Landuit. Hij had graan gedorscht bij een boer.

— Vader, zie eens! riepen de knaapjes...

— Mevrouw Drielen is geweest, vertelde moeder. Ze heeft Kerstmisgeschenken gebracht.

— Bertha heeft een pop, vertelde Fransje.

Vader keek naar zijn ziek kind. Dan toonden de jongens hem hun beestjes. Ze spraken over de koeken en het suikerbrood. En moeder liet het geld zien.

Landuit zei dat hij ook blij was. Maar zijn vrouw vond dat hij een beetje vreemd deed. Ze had het in de laatste dagen al meer bemerkt. «Zeker 't verdriet over ons ziek kindje», dacht moeder.

— Ja, mevrouw Drielen heeft veel gebracht, zei vader. Maar wat is dat voor haar! Ze is zoo rijk. En wij hebben het altijd lastig.

Moeder keek naar haar man.

— Ferdinand, laat ons tevreden zijn!, sprak ze. We beleven harde tijden, maar de menschen helpen er ons door.

Wat scheelde hem toch! Het was niet alleen verdriet, dat bij hem zat, maar grimmigheid.

Moeder zette het eten gereed, nu koeken en suikerbrood. Maar Ferdinand Landuit keek er niet vroolijker om. Hij zat als in gedachten. Na den maaltijd zei hij:

— Ik ga nog uit. Ik wil eenige hazen vangen en ze in de stad verkoopen. Nu met Kerstmis zal men er goed voor betalen.

— Doe het niet! smeekte moeder Landuit. 't Is verboden....

— Door de groote heeren! Wat recht hebben zij het wild voor hen alleen te houden!

— Maar wet is wet...

— 'k Wil wat geld verdienen...

De zieke Bertha was wakker geworden en scheen het gesprek gehoord te hebben.

— Vader, blijf thuis, vroeg ze met haar zwak stemmetje.

't Was of Landuit schrok. Er kwam iets teers in zijn oogen.

— Bertha, wat hebt ge een schoon popje, sprak hij. Ja, kindje, ik moet nog even uit, maar ik ben gauw terug.

Landuit bleek haastig om weg te geraken. Hij trok de oorlappen van zijn muts neer en verliet het huisje.

Hij trok over den besneeuwden weg. Een eind verder bleef hij staan. Hij hoorde als het ware nog het bevend stemmetje van zijn ziek kind. En hij voelde lust om terug te keeren.

— Maar ik moet gaan... Ik durf het nu niet meer te laten, mompelde hij.

En Landuit begaf zich naar het bosch. Hij ving geen hazen, doch trad ook in de kleine eenzame herberg, waar Dolf Stoop de ruwe kerels bezocht.

III.

Mevrouw en Margaretha Drielen kwamen in hun woning, een groot, oud huis, met een hof er voor en er achter. 't Stond dicht bij het dorp.

Leonie, de meid, was al vooruit gegaan en had gezorgd, dat in de kamer een flink vuur brandde.

Mevrouw en Margaretha warmden zich even.

— Nu moet Dolf nog die dekens naar de zieke

Doka brengen, zei mevrouw. We mogen dat oud menschje vannacht niet onbescht in haar bed laten. Ze was met voddën bedekt.

— Dolf is nog niet thuis, zei Leonie, de meid.

— Waar blijft hij dan toch! Hij is tegenwoor dig dikwijls uit.

Dolf was de knecht, die ook in huis woonde. Hij deed eveneens dienst als hovenier. En mevrouw Drielen was een goede meesteres. Dolf scheen misbruik van die goedheid te maken.

't Duurde nog meer dan een uur, eer de knecht binnen trad. 't Was Dolf Stoop, dien we in 't bosch ontmoet hebben.

— Ik heb in 't bosch hout gehakt, mevrouw, zei hij, want we hebben er veel noodig, nu ik heele vrachten naar arme menschen moet brengen. Hier is een brief voor u, mevrouw. De zoon van den burgemeester was daar juist op straat om hem te brengen.

Mevrouw Drielen opende den omslag en las. Ze schrok wat.

— Vervelend, zei ze. Straks krijgen we inkwartiering: een Fransche officier. We moeten zorgen dat hij een slaapkamer en ook een eetkamer heeft. Dat is omdat we zoo'n groot huis hebben.

— Ja, 't is vervelend, sprak Margaretha. En met Kerstmis hadden we nog wel de jongens en hun ouders willen ontvangen op een goed maal.

De « jongens », dat waren Richard en zijn vrienden, die in hun hol weggedoken zaten voor de gendarmen.

— Daar kan natuurlijk niets van komen, her-nam mevrouw. De jongens zullen moeten oppassen, nu ze weer Franschen in de buurt hebben.

Margaretha en Leonie, de meid, hadden nu dadelijk druk werk, om de kamers gereed te maken.

— 'k Wou dat die Franschman in de maan zat, bromde Leonie. Nu moeten wij voor zoo'n snoeshaan ons huis overhoop zetten! En hoe lang zal die Nap nog de baas blijven. De menschen-slachter voor wie onze jongens zouden moeten gaan vechten! Ja vechten, zeker, om andere voorkomen zoo ongelukkig te maken als wij!

— De tijden zullen wel weer eens beteren, troostte Margaretha.

— Zulke zachte kussens, voor dien verwaanden kwant. In Frankrijk misschien een vagebond geweest, en hier zal hij een hooge borst op zetten, als was hij de keizer zelf. Ik zou liever naalden in zijn kussen steken dan pluimen en hem een bezem in zijn gezicht wrijven, in plaats van hem eten voor te zetten.

— Foei! Leonie.

— Dat de moeials in hun land blijven. Mevrouw moet aan die Franschen 'k weet niet hoeveel geld betalen. En uw vader, die goede mijn-

heer, zit heelemaal in Engeland. En had hij niet kunnen vluchten, ze zouden hem dood geschooten hebben.

— Ja, omdat vader met onze menschen vroeger tegen de Franschen streed!

— Ik weet het wel. Mijn broer was er ook bij. Ha, konden we ook maar naar Engeland, hé, jufvrouw? Daar heeft de keizer niets te vertellen! En onze jongens zouden moeten gaan vechten om Nap, dien kemphaan, in Engeland ook den baas te maken. Ze hebben wel gelijk, dat ze liever onder den grond kruipen. Vechten zullen ze, als de Engelschen zelf over komen om al die Fransche kwanten weg te borstelen. 't Zal weer een triestige Kerstmis zijn... O, vroeger, thuis dan bakte moeder wafels en de kennissen kwamen eten en spelen en we hadden leute en plezier.

— Geduld, Leonie, de tijden beteren wel, her-nam Margaretha.

Nauwelijks waren ze met hun werk klaar of er werd op de voordeur gebonsd.

— Daar is de schoone mijnheer al, sprak Leonie. En we mogen hem nog niet zeggen, dat we liever zijn hielen, dan zijn teenen zien...

— Dolf zal wel open doen.

— Dolf wandelt tegenwoordig te graag.

— 'k Geloof dat hij veel in de herbergen zit

En mevrouw moest hem eens flink den bol waschen, oordeelde de meid.

Dolf Stoop was al buiten getreden. De zoon van den burgemeester had een Fransch officier den weg getoond, maar keerde nu naar het dorp terug.

Dolf kende wat Fransch.

— Welkom, mijnheer, zei hij. Het is hier een goed kwartier. Wilt ge eerst zien, waar ik 't best uw paard zal stallen?

— Gij zijt een vriendelijke jongen, antwoordde de officier.

— O, ik ben blijde, dat de Franschen hier meester zijn. Maar van mevrouw mag ik dat niet zeggen.

— Ge dient hier?

— Ja, kapitein... Ik heb al dadelijk goed nieuws voor u... Ik zal het u in den stal vertellen, want mevrouw of haar dochter mogen het niet hooren. En de meid is ook zoo'n dwaze klapper, die over de Franschen raast.

— Wat nieuws hebt ge? vroeg de officier in den stal.

— Ik weet zes deserteurs zitten, onder den grond, zes lafaards, die liever als konijnen wegkruipen dan voor den grooten keizer te strijden en eer en roem te behalen.

— Wel, wij komen juist eens jacht maken op die bangeriken.

— Kapitein, ik hoop, dat ik de belooning zal krijgen, die voor het aanbrengen van deserteurs gesteld is?

— Natuurlijk!

En nu vertelde Dolf Stoop zijn ontdekking. De kapitein was tevreden.

— We zullen morgenochtend verder spreken, zei hij. Mijn paard is hier goed gestald. Leid me nu in huis!

Mevrouw Drielen ontving den officier, die zich kapitein Dubois noemde. Ze wees hem de kamers. De Franschman was tevreden.

— Over een uur moet uw knecht voor mij nog eens naar het dorp, zei hij. Ik wil eerst eten.

Dolf Stoop kreeg nu bevel de dekens naar de zieke Doka te brengen. En Leonie moest de tafel dekken.

— 'k Wou, dat die dief zich in het brood verslikte, zei ze tot Margaretha.

— Stil toch met uw dwaze praat.

— Ik noem het dieverij, zoo bij de menschen binnen te dringen en van alles op te eischen.

't Was een uur of acht, toen Dolf Stoop voor den kapitein een briefje naar 't dorp bracht.

De Franschman riep mevrouw Drielen.

— Ik moet hier een paar flesschen wijn hebben, zei hij. 'k Krijg straks twee officieren, we hebben een en ander te bespreken.

Mevrouw knikte toestemmend. Te negen uur zond ze Dolf naar bed.

— Wij gaan ook slapen, zei ze tot Margaretha en Leonie.

— Zoo'n vreemde loebas kan hier stelen wat hij wil. En we mogen hem niet aan de deur flansen, bromde Leonie.

Mevrouw vermaande haar tot kalmte. Ze ging dan aan den officier vragen of hij zelf de bezoekers wilde binnen laten.

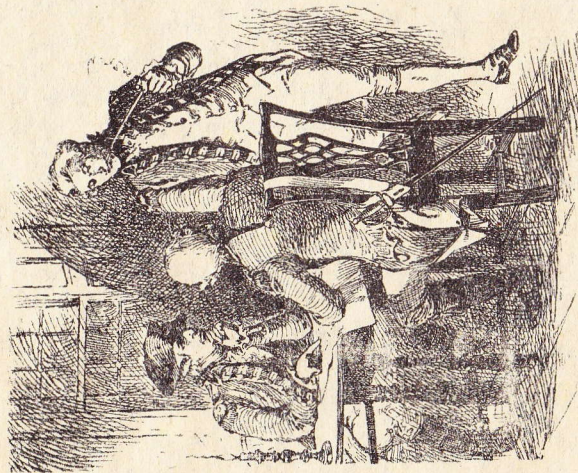
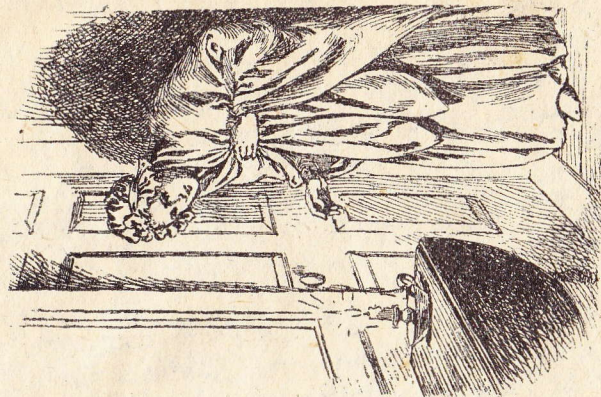
— Ja, ja, hoe stiller in huis hoe beter, sprak de kapitein.

Mevrouw Drielen bleef boven nog wat op. Ze dacht na. Waarom moesten die twee officieren van avond nog komen?

— Als ze maar geen maatregelen nemen tegen de jongens die in de streek verborgen zijn! sprak ze bij zichzelf. O, kon ik het hooren! Als ik eens ging luisteren!

't Was een gevaarlijk plan. Moest mevrouw betrappt worden, dan kon de kapitein haar doen straffen als bespiedster, als spion! Zelfs straffen met den dood.

Maar als de verborgen jonge mannen aangehouden werden, hoe ongelukkig zouden ze dan zijn? Moeten vechten voor den verdrukker van hun land, gewond worden of sneuvelen? En al het verdriet bij de ouders!

— Ik moet af luisteren wat ze beramen, her-nam mevrouw Drielen bij zich zelf.

Ze nam een kaars en stil sloop ze de trap af. Ze ging in een zijkamertje, naast het vertrek, waar de officieren zich bevonden...

Mevrouw Drielen kon hen verstaan... Ze schrok van hetgeen ze hoorde. Ze beefde er van. Ze wist na korten tijd genoeg. En vlug keerde ze naar boven terug. Even zat ze neer in een leunstoel.

— Dolf is een verrader, een valschaard, zei ze bij zich zelf. Hij weet waar de jongens zitten en heeft het aan den kapitein verteld. En morgenochtend wil die de jongens gevangen nemen. Als ik ze niet verwittig zijn ze verloren.

Mevrouw Drielen begaf zich naar de kamer van haar dochter, Margaretha lag nog wakker.

— Moeder, zijt gij daar? vroeg ze.

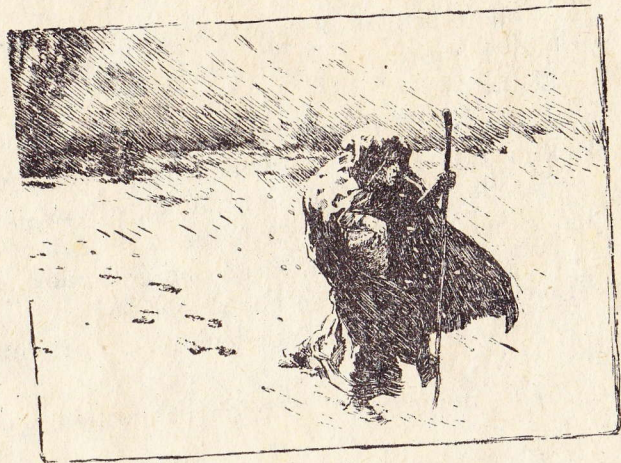
— Ja... Laat ons heel stil spreken, want niemand mag ons hooren. Ik heb iets vreeselijks ontdekt.

Margaretha richtte zich op. En ze ontstelde ook van hetgeen ze nu hoorde.

— Ik moet naar mulder Wallein, zei mevrouw Drielen. Hij zal de jongens waarschuwen en zijn molen op onveilig stellen voor anderen in de streek. Er is groot gevaar, want die Franschen willen een algemeene klopjacht houden. Als ik tot morgenochtend wacht, is het te laat...

— Moeder, laat mij gaan!

— Neen, ik wil het zelf doen! Ik zal me verkleeden als een heel oude vrouw... Ge weet nooit wie ge in zoo'n tijd als nu ontmoet! Toe, help me even...

Wat later was mevrouw Drielen geheel onkenbaar... Ze verliet zacht door de achterdeur het huis. Ze beefde wel. 't Was een gevaarlijke tocht. Maar ze wilde haar plicht doen.

Zoo stapte ze over de sneeuw. In het molenhuis heerschte de diepste rust.

De hond blafte, Daardoor werd de mulder gewekt. En hij was dus spoedig op, toen mevrouw Drielen klopte. Ze noemde zacht haar naam en baas Wallein deed dadelijk open.

— Mevrouw Drielen, gij nog! Wat is er? vroeg de molenaar verbaasd.

— Maak geen licht. Ik kan het u in 't donker wel vertellen.

En Wallein schrok ook hevig, toen hij dit ernstig nieuws hoorde.

— Die valsche Stoop, zei hij. Ja, ik wist, dat er Franschen op het dorp gekomen waren en had de wicken, toen 't donker was, al op onveilig gezet, opdat de jongens in het ronde het morgen zouden zien. Maar zonder u zouden de onze zeker aangehouden worden. Ik ga dadelijk naar hen toe. Maar waar moeten ze heen?

— Ik heb er al over nagedacht... Voorloopig bij mij...

— Bij u, mevrouw... En de Franschen zijn daar...

— Juist daarom zullen ze bij mij geen deserteurs zoeken.

— En Stoop? Ge kunt dien niet weg zenden. De officier zou het u verbieden...

— Ik heb dat alles ook bepeinsd. Maar in mijn hof staat een paviljoen. Het is 's Winters altijd gesloten. De knecht komt er dan nooit. Er is een kelder onder... 't Is de beste schuilplaats. We

zullen er straks van alles brengen: eten, wat huisraad, dekens...

— Ja, zoo kan het! O, mevrouw, hoe zal ik u danken!

— Niet noodig! Gij weet wat mijn man deed voor de vrijheid. En nu hij verbannen is, ken ik mijn plicht... Kom dus met de jongens aan het hofpoortje! Ik zal er zijn... En we nemen de franschen netjes bij den neus...

Mevrouw Drielen keerde terug naar huis. Ongemerkt sloop ze binnen. Margaretha was opgebleven. Ze keurde moeders plan volkomen goed.

— De twee andere officieren zijn vertrokken en de kapitein is naar bed, zei ze. We kunnen dus, als we het stil doen, 't paviljoen inrichten.

Een half uurtje later was alles in orde. En moeder en dochter wachtten bij het hofpoortje. Een kwartier daarna verscheen de mulder met de zes jonge mannen. En de deserteurs waren nu veilig geborgen.

Mevrouw Drielen en haar dochter sliepen dien nacht niet veel. Ze wachtten in spanning op den volgenden dag. Als de voetsporen in de sneeuw de nachtelijke wandeling maar niet verrieden!

Gelukkig sneeuwde het tegen den ochtend. En zoo werden de sporen dadelijk bedekt. Aan Leonie werd 't geheim meegedeeld. Ze was woedend.

— Ha, mocht ik dien valschen Stoop eens weg

jagen, zei ze. Ik sloeg hem met mijn borstel tot in 't dorp.

— Ge moet juist doen of ge niets weet, vermaande mevrouw.

Dolf Stoop was al bezig om in den stal 't paard van den kapitein te voederen. Dan bediende hij den Franschman aan 't ontbijt. En wat later kwam hij bij mevrouw en zette een droevig gezicht.

— Er komen straks soldaten, zei hij. En ik moet ze den weg toonen naar het bosch. Ze willen de verborgen jongens zoeken. Ik heb al gezegd dat ik er geen een weet zitten. Toch moet ik met die akelige kerels mee. Ik vind het erg.

— Er is niets aan te doen, sprak mevrouw tot den huichelaar.

Weldra kwam een bende soldaten met de officieren. De kapitein stelde zich aan hun hoofd. En Dolf stapte mee, maar met een tronie, alsof hij er toe gedwongen werd. Hij leidde de Franschen naar de vervallen hut. De kapitein trad met eenige mannen binnen.

— Gij, die beneden zit, komt maar voor den dag! riep hij. Ge zijt nu toch gevangen. De Franschen zijn hier. We zullen u niet straffen, als ge u dadelijk over geeft.

Er kwam natuurlijk geen antwoord. Dan zochten de soldaten naar de ingang van het hol en vonden het luik.

— Als ge er niet uit komt, schieten we door de opening! dreigde de kapitein.

Hij liet dit in 't Vlaamsch herhalen door Stoop. Maar beneden bleef het stil. De verrader werd ongerust. Zouden de vogels gevlogen zijn? De kapitein liet schieten. Er klonk geen enkele kreet. Een oude snorrebaard was bereid af te dalen. Hij trok zijn sabel. Een der mannen stak een lantaarntje aan dat aan zijn zadel hing, en lichtte bij.

— Er is hier niemand meer, maar er ligt stroo, riep de soldaat.

— Dan zijn ze gevlucht! sprak Dolf spijtig.

— Hoe kunnen ze gewaarschuwd zijn! bromde de kapitein.

De bende trok naar Wallein. De mulder werd scherp ondervraagd. Hij zei, dat hij geen baas meer was over een zoon van twintig jaar.

Den ganschen dag werd het bosch doorzocht. Ook andere deserteurs hadden zich veilig verborgen, gewaarschuwd door de molenwieken. De Franschen kwamen zonder gevangenen terug.

— Ik ben blij dat ze niemand gevonden hebben, sprak Stoop tot mevrouw Drielen en haar dochter.

Deze zwegen. Ze zouden beter op den verrader letten.

IV.

Weer was 't avond. Bertha Landuit was veel zieker geworden. Ze lag met koorts. Vader en moeder zaten angstig bij het bedje. De knaapjes waren al boven. Moeder had door een vrouw uit de buurt het treurig nieuws aan mevrouw Drielen laten zeggen. De goede dame kwam met Margaretha nog eens zien. Bertha lag te sluimeren.

Mevrouw schrok van haar uitzicht en troostte de ouders.

— Uw kindje zal Kerstmis vieren in den Hemel, zei ze. Dan is het niet ziek meer. Het zal er geen pijn meer lijden, niet meer zoo benauwd hoesten...

Margaretha verfrischte het klamme voorhoofdje. Moeder en dochter wilden niet heen gaan. Ze baden nu en dan. Hun aanwezigheid was voor vrouw Landuit een steun. Bertha hijgde zwaar. Verward lagen de schoone lokken om het ingevallen gelaat. Margaretha streek ze effen. Ze bevochtigde de van koorts droge lippen.

Landuit staarde dat alles met doffen blik aan.

Te een uur werd Bertha rustiger. Ze ademde niet zoo zwaar meer.

— Mijn lieveling, mijn zoet meisje! snikte moeder. Kijk nog eens naar me... Kunt ge niet

meer, mijn schaapje? Gaat ge uw vader en moeder dan toch verlaten? Ge zijt altijd zoo braaf, zoo geduldig, mijn Engeltje...

Moeder knielde voor het bedje neer... En zachtjes stierf haar kindje...

— Bertha is in den Hemel, zei mevrouw Drielen zacht, en ze veegde ook haar tranen af.

Ze bleef nog eenigen tijd.

't Was vier uur in den morgen, toen mevrouw en Margaretha vertrokken. Landuit zou ze naar huis geleiden. Gedrieën schreden ze door de sneeuw. Eensklaps barstte Landuit in tranen uit.

— O, ik ben zoo slecht, zoo slecht! snikte hij. Maar ik zal het u allemaal zeggen. Het mag niet gebeuren.

— Wat hebt ge nu? vroeg mevrouw.

— O, ik ben zoo slecht... Ge kunt het niet gelooven. Ik ben bij de roovers geweest, die in het bosch zitten. Ze komen samen in de herberg van de oude Stiene.

— Maar Landuit toch! sprak mevrouw verbaasd. Is dat waar?

— Ja, ja, Bakeland is de kapitein, een wreede kerel... En zijn mannen hebben me opgehitst tegen de rijken en me gezegd, dat ik veel geld kon krijgen. Ik heb nog niet meegedaan. Maar mevrouw, vanavond moeten we naar uw huis komen, om te stelen. Dolf Stoop zal de achterdeur open doen. Ze willen den Franschen kapitein

vermoorden. Te twaalf uur komen ze. En ik heb u daar zien zitten bij mijn Berthatje, u zoo schoon hooren spreken. O, ik ben slecht. Maar ik wil niet mee, vanavond...

Landuit ging nog mee tot aan het huis.

— Ge moet alles aan uw vrouw zeggen, sprak mevrouw. En waar wilt ge dan heen?

— Naar mijn zuster te Brugge. Ik moet weg van mijn dood kindje. Dat is al mijn straf!

— Weet ge wat, Landuit, kom morgen bij ons en wacht daar het gebeurde af.

— Neen, neen, ik ben te slecht. Ge zijt te braaf! En wild liep de berouwvolle man heen.

's Morgens sprak mevrouw met den kapitein.

Stoop deed gewoon zijn werk. Hij vermoedde niet dat hij ontmaskerd was. In den voormiddag bezocht mevrouw Drielen moeder Landuit. Deze wist nu alles van haar man. Ze was beschaamd. Ze vertelde dat hij naar Brugge was gevlucht.

— O, slechte kennissen hebben hem verleid! kloeg vrouw Landuit. God zij dank, kreeg hij nog bijtijds berouw.

— Ja, en ge moet hem alles vergeven. Uw Berthatje heeft door haar sterven meegewerkt om voor de kinderen een goeden vader te behouden.

De dag verliep. En zoo werd het Kerstavond. Leonie had in het paviljoen koeken gebracht voor de jongens. En ook een kan warmen wijn. Stoop merkte 't niet. De kapitein had hem met een ver-

zonnen boodschap naar Thorhout gestuurd. Zoo zag de knecht ook niet dat er soldaten naar het huis kwamen en zich in den stal verborgen. Te acht uur pas keerde Stoop terug. En in de keuken zat hij te huichelen.

— Jammer, dat we geen Kerstavond kunnen vieren als vroeger, zei de schurk. Waren de Fransen maar weg. Wie kan er nu feesten!

Te tien uur deden mevrouw, Margaretha en Leonie of ze gewoon naar bed gingen. Ze bleven echter samen op een kamer. Stoop was al op de zijne en de kapitein ook. Wat duurde de tijd lang. 't Was zoowat kwart voor twaalf, toen Leonie fluisterde:

— Hoor, Dolf gaat naar beneden.

— Stil, vermaande mevrouw. Ik moet nu den kapitein kloppen.

Ze deed het zacht. En de officier verscheen.

— Mijn mannen weten wat ze moeten doen, fluisterde hij. Ze omsingelen al het huis. Laat ons bedaard wachten.

En nog trager schenen de minuten voort te kruipen. Eindelijk hoorde men beneden lawaai. Met een pistool in de eene en een lamp in de andere, daalde de kapitein de trap af. De vrouwen beefden toch. De kapitein zag Stoop die naar boven wilde vluchten.

— Halt, of ik schiet! gebod de Franschman.

— O, kapitein, ik hoorde gerucht en ging zien. Er zijn roovers, stamelde de knecht.

— Keer u om en marcheer voor me. Gij moest de roovers binnen laten.

— Ik! Wie durft dat zeggen!

— Wacht maar! Vooruit, naar de groote kamer.

De soldaten hadden zes dieven gevangen genomen en brachten die nu ook in de kamer. De schurken hadden hun gelaat zwart gemaakt.

Mevrouw, Margaretha en Leonie traden binnen en keken ontsteld naar de vreeselijke kerels. Maar Leonie zei toch tot Stoop:

— Dat hadt ge niet gedacht, hé, valschaard! Ge kunt nu uw geld tellen in de gevangenis, dat ge er blauwe vingers van krijgt.

't Was Kerstmis. Mevrouw Drielen, Margaretha en Leonie waren naar de kerk geweest.

Toen mevrouw Drielen aan haar huis kwam, naderde daar een oude man, met grijze haren.

— Mag ik eens binnen komen? fluisterde hij. Zijn er Franschen?

— We hebben een officier. maar die is nu uit. Wat wenscht gij?

— Ik heb een boodschap.

— Wel, kom binnen...

In de kamer hief de grijsaard een pruik van zijn hoofd. Hij zag er nu veel jonger uit.

— Lodewijk! kreet mevrouw.

Ze herkende haar man en viel hem om den hals.

— Vader! juichte Margaretha.

't Was een roerend weerzien. En toen vertelde mijnheer Drielen, dat hij met een smokkelschip van Engeland overgekomen was om vrouw en dochter te bezoeken. Hij kon een weekje blijven. Hier wonen kon mijnheer Drielen niet, want hij was vroeger veroordeeld voor opstand in den boerenkrijg.

— Ga mee bij mulder Wallein, daar zijn geen Franschen, sprak mevrouw Drielen.

Samen begaven ze zich naar den molenaar. En die was gelukkig mevrouw Drielen nu ook een dienst te kunnen bewijzen.

Mijnheer Drielen hoorde dan de geschiedenis van de deserteurs.

— Maar die jongens kunnen zoo niet blijven leven, zei hij. Napoleon kan nog lang heerschen. Hij is nu machtig. Laat die jongens met mij mee gaan naar Engeland, daar heeft Napoleon niets te vertellen. Ik zal ze werk bezorgen. En eens breekt de tijd aan, dat ze hun land helpen bevrijden.

Mevrouw en Margaretha zouden ook mee vertrekken. Leonie wilde het huis blijven bewonen tot er betere tijden aanbraken.

Twee dagen na Kerstmis werd Berthatje Landuit begraven. De vader was teruggekeerd. O, hoe bedroefd stond hij aan het grafje. Mevrouw

Drielen en Margaretha waren er ook. Mevrouw had al weer een plan gemaakt. Ze sprak met Landuit en zijn vrouw. Ze moesten in haar huis wonen. Daar waren ze veilig, als andere roovers, die nog rondliepen, kwaad in den zin hadden. En ze konden er een heelen tijd blijven. Dan was Leonie na 't vertrek van mevrouw en Margaretha niet alleen. Leonie vond dit heel goed.

De gevangen roovers werden naar Brugge gevoerd. De hoofdman Bakeland was niet bij hen. Die stal met eenige mannen dien avond elders. Maar later werd hij gevat en te Brugge met de voornaamste schuldigen onthoofd. Anderen kregen lange gevangenisstraf evenals Stoop, die voor twintig jaar achter de grendels moest.

Mijnheer Drielen bleef een week bij Wallein. Hoe hij met vrouw en dochter en de deserteurs naar Engeland vertrok, vertellen we in het volgend boekje.

EINDE.

Van A. Hans' Kinderbibliotheek verschijnt elke week een boekje. Men kan het in de boekwinkels koopen. Is er geen winkel, dan aboneere men zich. 7 fr. 80 per drie maanden.

A. HANS-VAN DER MEULEN,
Kinderbibliotheek, Contich.